

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE :
 Drukkerij COLLEE
 (Naam. Maatsch.)
 TONGEREN
 Postcheks rekening n. 84855.
 Telefoon 12
 Abonnementprijs : fr. 9.50 per jaar,
 vooraf betaald.
 20 centimen het nummer.
 Alle toezendingen van geld, brieven en
 aankondigingen, moeten franco worden
 doen aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel fr. 0.50
 Tusschen Allerlei- in Provincie
 nieuws fr. 1.00
 Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00
 Kleine Aankondigingen :
 van 1 tot 4 regels fr. 1.50
 Elke regel meer fr. 0.25
 Voor meer dan één inlassing prijs vol-
 gens akkoord.
 Alle aankondigingen en mededeelingen
 moeten ons toekomen voor Donderdag mid-
 dag.

Tongeren, 13 November 1926.

**De personen die een
 abonnement aan den
 POSTRIJDER nemen voor het jaar
 1927, zullen het blad kosteloos ont-
 vangen van den dag hunner inschrij-
 ving tot 31 December aanstaande.**

De nieuwe weelde-taksen.

De Begen hebben met een pijnlijke ver-
 wondering vernomen, dat een nieuwe regen
 van taksen op hun hoofd gevallen was. Wat
 zeggen wij, het was geen regen maar een
 stortvloed...

M. Franquet had ten stelligste beloofd
 dat wij op het einde van de opofferingen
 gekomen waren, toen ons financieuzen een
 nieuwe lijst van weelde-taksen liet verschei-
 nen, die alles overtoft, wat wij tot nu toe
 verduren hadden.

Lange jaren hebben economen en staats-
 kundigen getwist en gestreden om te we-
 ten welke voortbrengsels als « weelde », en
 welke produkten niet als « weelde » moeten
 aanzien worden. De Belgische fiscaliteit
 heeft nu die heeren eens in voor goed taa-
 kord gesteld en een eendrachtige lijst van
 artikelen laten kennen, welke in België voor-
 aan als « weelde » zullen aanzien worden.

Deze nieuwe taksen gaan al de perken
 der redelijkheid te boven. Niet alleen wor-
 den talrijke artikelen als « weelde » bestem-
 peld die niets met « weelde » te zien hebben,
 maar de modaliteiten van betaling en van
 zegelrecht zijn zoo ingewikkeld, dat zelfs de
 fiscaalmanen er niet meer klaar in zien.

Wat moet een arme sukkelaar van hande-
 laar dan doen, die noch tijd noch gelegen-
 heid heeft om de zegels te plakken volgens de
 ingewikkelde voorschriften van den Al-
 machtingen Huisen?

Laat ons hopen dat het nieuwe regime der
 weelde-taksen niet langer zal duren dan het
 regime van het grijs brood. Al de Belgische
 bladen, zelfs de meest gematigde, zijn te-
 gen de nieuwe weelde-taksen opgekomen
 niet omdat zij tegen het principe zijn van
 overdevren weelde te belasten, maar omdat
 men in deze belastingen te ver is gegaan,
 en omdat de toepassing ervan te veel inge-
 wikkeld is.

Dat is niet alles.
 Men spreekt reeds van al de andere be-
 lastingen onmiddellijk te vermeerderen, zo-
 wel de belastingen op het inkomen als de
 belastingen op de roerende en onroerende
 goederen...

Wij menen te mogen bevestigen dat het
 voedsel, opgedicht door de huidige regeer-
 ing, zeer zwaar op de maag begint te val-
 len. Men begint waarlijk te overdrijven, en
 het is te vrezen dat, indien men op dien
 weg voortgaat, handel en nijverheid weldra
 met lamheid zullen geslagen worden.

En dan? Wat zal men dan doen, als het
 leven verschrikkelijk zal verduerd zijn en
 de werkstaking zal heerschen met haren
 sleep van ellenden?

Het is waarlijk spijtig dat de regering al
 hare « krachtadigheid » gebruikt om de
 arme burgers te verpletteren onder de ver-
 schrikkelijke belastingen, en dat niemand
 den moed heeft om een hand uit te steken
 om al de nuttelooze parsieten en budget-
 vreters uit de openbare besturen en rege-
 ringsdiensten te verwijderen.

Wij hebben het reeds dikwijls gescreeven,
 en wij zullen het nog dikwijls herhalen, dat
 er bijna nergens besparingen werden ge-
 daan, en dat het geld, betaald door de afge-
 perste burgers, roekeloos wordt verkwest

door een onverantwoordelijke bureaucra-
 tie.

De schotel, opgedicht door de regering
 begint zwaar te vallen op de reeds ongeste-
 de maag der belasting-betallende burgers.

Eene regering die het eenige redmiddel
 wil zoeken in verpletterende belastingen,
 en die stelselmatig weigert het werk van
 zuivering en van besparing aan te pakken
 mist den bal.

De tijdsomstandigheden zullen de Regeer-
 ing verplichten daar verandering aan te
 brengen.

Afschaffing der Super-taks

Wat komt er in de plaats? — Er is
 reeds ernstig sprake van de super-taks af
 te schaffen en ze te vervangen door iets
 anders, dat dezelfde inkomsten aan de
 Staat zou bezorgen. De commissie der
 belastingen heeft zich echter over de zaak
 nog niet t'akkoord kunnen stellen. De
 meerderheid, waarvan de ambtenaars van
 het ministerie deel uitmaken, meent dat
 men de bestaande belastingen, waaronder
 de roerende taks, zou kunnen verhoogen.
 De minderheid doet daartegen opmerken,
 dat zulks voor gevolg zou hebben een
 nieuwe vlucht der kapitalen uit te lokken,
 terwijl de afschaffing der super-taks juist
 voor uitwiskel moet hebben de gevulchte
 kapitalen in België te doen terugkeeren.
 Zoals men ziet, is het vraagstuk niet ge-
 makkelijk op te lossen en de grootste on-
 zichtigheid is geboden. Er zijn reeds be-
 lastigingen genoeg, in veel gevallen al te
 zwaar om dragen en precies gemaakt om
 menschen te tergen. De minderheid stelt
 voor de super-taks te vervangen door een
 index-belasting, gegrond niet meer op het
 spaarweld, maar op de uitgaven. Zij be-
 weert dat zulke belasting die den spaar-
 der begunstigt, de terugkeer der kapita-
 len zou verwekken. Het is het b ste mid-
 del waarover de Staat kan beschikken om
 zich de inkomsten te verzekeren welke
 er noodig zijn tegenover de ontzakkelijke
 lasten van den Staat. In een nota, ge-
 vo gd bij h t verslag der commissie, heeft
 de minderheid onrigens met klem ver-
 aangewend tegen de verzwaren der
 taksen door de meerderheid aangevoerd.

Wij zijn er op dat men aan hooger-
 hand god zal doen met de stille trouwe
 spaarweld een weg te ontzien; die heb-
 ben het sedert d-n oorlog al erg genoeg
 te verduren gekregen. Dat men integen-
 deel zwaar trift de pracht-, de lux-, de
 overvullige en overdevren uitgaven, die
 echte verkwistingen zijn en onduidbaar in
 deze harde tijden, alle weelde-takende lieden
 z'len het goedkeuren.

Welk is mijn recht?

DE VERANTWOORDELIJKHEID VAN DEN VERVOERDER.

De kwesties nopens de verantwoordelijk-
 heid zijn, onzes oordeels, de meest betwis-
 tene voor onze rechtbanken, onder al deze
 zich voordoen in het veelvoudige domein
 van het recht. Want, alhoewel het princip-
 heel klaar is, verwekken nu en dan de toepas-
 sing-na dienaangaande zware moeilijkhe-
 den.

Elke daad, hoedanig en van welken aard
 ook, waardoor iemand schade toebrengt aan
 een ander persoon, stelt dengene, door
 wiens schuld de schade veroorzaakt werd,
 in de verplichting om dezelvde te vergoe-
 den. Aldus luidt Art. 1382 van t Burger-
 lijk wetboek.

Drie elementen zijn noodig tot delictue-
 le verantwoordelijkheid:

- 1) eene schade, t zij zedelijke, t zij stof-
 felijke;

2) eene schuld, hetgeen beduidt: toere-
 kenbaarheid en plichtigheid;

3) een causaal verband tusschen die scha-
 de en die schuld.

Zijn die drie vereisten vereenigd, dan
 kunnen schade en interesten door de Recht-
 bank toegekend worden, zoowel uit hoofde
 van de winstderving, als van t verlies dat
 geleden werd. Maar wie moet het bewijs le-
 veren?

De eisder in schadevergoeding, natu-
 rlijk; immers, de schuld op delictueel ge-
 gebied, wordt niet vermoed, zij dient bewezen
 door den aanklager zelf die moet be-
 nadeeld te zijn.

Dit is de algemeene regel. Doch anders
 is het gelegen met het vervoercontract. De
 vrachtoverder en dit woord dient in den
 breedsten zin genomen: elk persoon die
 zich verbindt een voorwerp of iemand tot
 eene gestelde bestemming te voeren, welk
 vervoermiddel t ook zij (te water of te
 land) de vrachtoverder is verantwoordelijk
 zoowel voor het verlies der goederen en de
 schade hun toegebracht als voor de ongevallen
 van de personen vorgekomen, en is,
 dientengevolge, tot schadelessing ver-
 plicht, tenzij hij toeval of overmacht kan
 bewijzen; dit alles, natuurlijk, indien er
 geen speciaal beding t zij van niet-vrijwa-
 ring, t zij van beperkte verantwoordelijk-
 heid, tusschen partijen is voorzien geweest.

Men spreekt veel van toeval, maar wat
 beduidt dit eigenlijk? Men noemt toeval
 overmacht, elke gebeurtenis die de mensch
 noch voorzien, noch voorkomen kan, en die
 men onmogelijk kan afweren, had men haar
 zelfs voorzien. Die gebeurtenissen, die on-
 afhankelijk zijn van den menschelijken wil,
 sluiten alle begrip van schuld uit en ver-
 len alle toerekenbaarheid, zoo bijvoor-
 beeld, zekere verschijningen der Natuurlijk
 aardbevingen. Liksem, overstromingen.
 Andermans daad is toeval, wanneer zij zich
 zooveel voordoet, dat men er zich niet te-
 ken kan verzetten, zoo t diefstal met ge-
 wapende hand. De oorlogsgebeurtenis, de
 vandelijken inval in een land zijn dergelij-
 ke gevallen van overmacht. Kortom, al
 deze gevallen buiten menschelijke verwaht-
 ting, ontstaan den vervoerder van zijne ver-
 antwoordelijkheid. Maar, zoodra er bere-
 kenbare schuld bestaat, is er aansprakelijk-
 heid, zelfs indien het toeval, door eene
 schuld, hoe klein ook, werd tewege ge-
 bracht.

Men heeft beweerd dat er voor hem ver-
 moeden van schuld bestond, of nog dat hij
 a priori verantwoordelijk was. Dat is on-
 waar. De wet heeft geen zulkdanig vermoeden
 ingevoerd. In de wettelijkheid, is ver-
 voerders verantwoordelijkheid gegrond op
 de niet-nakoming van zijne verbintenissen,
 de aangift der goederen, of het vervoer der
 personen in goeden staat te verzuimen.

De afzender of de reiziger en dit is het
 voornaamste punt van heel de kwestie, moet
 den schuld van den vervoerder niet bewij-
 zen, om schadevergoeding te bekomen. Het
 is integendeel, de vervoerder die zou moeten
 bewijzen, wil hij zich vrijtomen van alle
 verantwoordelijkheid, dat het ongeval of
 de schade voortkomen uit een oorzaak die
 hem totaal vreemd is, en hem niet kan toe-
 gerekend worden.

Ge neemt een reisbillet, veronderstel ik.
 Tusschen U en de Staat of de Spoorwegaan-
 pagnie wordt er aldus een vervoercontract
 gesloten. Er gebeurt een ongeval, ge zijt
 gekwetst of gedood. De Staat of de Com-
 pagnie is van rechtswege, als vervoerder,
 verantwoordelijk tegenover U of Uwe erf-
 genamen, zonder dat er noodig zij schuld
 te moeten bewijzen. Nochtans kan de ver-
 voerder aan alle verantwoordelijkheid ont-
 slaan.

zich ras. Toen hij tot zichzelf was geko-
 men, wenkte hij een politieagent en ver-
 wijderde zich op diens arm leunend. Voor
 zijn redder, die door de menigte met storm-
 achtigen bijval was toegejuicht, had hij
 geen woord van dank.

Verontwaardigd over deze handwijze,
 zag het volk hem na; toen men echter den
 dapperen zocht, die zijn leven voor een an-
 der gewaagd had, was ook deze verdwenen.

XVIII.

Diepe droefheid en somber zwijgen lag
 op de villa Burton; alle vensters waren ge-
 sloten en de heer van al die prachtige ver-
 trekken, vol kostbaarheden, rustte in de
 enge ruimte van het graf.

Lea was zeer gedrukt en dubbel ongeluk-
 gelijk, wij zij zich zoo grenzenloos verlaten
 gevoelde. Haar man dood, het kind ondanks
 alle navorschingen, niet te vinden, en haar
 zwager, die in deze donkere dagen haar
 steun had moeten zijn, hield zich vijandig
 van haar verwijderd.

En thans juist begonnen de vreeselijke
 menschen, die hare rust verstoorden, zich
 weer te roeren.

Pas enkele uren geleden had de meid haar
 weer een dier boodschappen gebreukt, wel-
 ke haar steeds angstig en opgewonden
 maakten. De inhoud van het vuile stuk pa-
 pier had haar geheel vernietigd; want het
 bevatte eene bedekte aanklacht, zoo ver-
 schrikkelijk, zoo onbegrijpelijk, dat haar bloed
 verstijfde bij de gedachte.

« Wij hebben vijf dagen op u gewacht,
 zoo stond er; als ge overzorgen niet bij
 ons komt, zal de politie vernemen dat gij
 juist weet, wie Jozef Siebel doodde. Gij
 wonen in de Wallstraat, 10 ».

Op dezen nieuwen aanval van hare pijn-
 igers was Lea niet verduerd geweest. Wel
 had Stanhope haar gezegd, dat zij niets te
 vrezen had en alle elch onbeantwoord

snappen, mits bewijs in te leveren dat de
 ramp voortiel ondanks zijne voorzorgen
 buiten zijnen wil en aan een vreemde oor-
 zaak te wijten is. Zulk een bewijs is niet
 gemakkelijk te doen.

De oorzaak van een ongeval blijft dik-
 wijls voor ons verborgen. Nochtans, is de
 Staat de vervoerder, dan loopt de zaak maar
 al te dikwijls slecht uit voor de ongeluk-
 gegetisten of van zijne erfgenamen.

De Staat, de toeval inroepende, zal zich
 verschuilen achter getuigen verhooren, lang-
 dradig onderzoeken van deskundigen, om
 aan alle aansprakelijkheid te ontsnappen.
 Daaruit volgt, negen keeren op tien, dat de
 benadeelden zalve de toegebrachte schade
 zullen moeten dragen. De ontrigging zal
 natuurlijk te wijten zijn aan « eene mis-
 dadige onerneming bedreven, ondanks alle
 bewaking en alle voorzorgen, die men lo-
 gisch cischen kan van de Staat ».

« Angezien het misdrijf — beshende
 oorzaak van het ongeval — als toeval moet
 aanzien worden; dat, dienvolgens artikel
 34 der wet van 25 Augustus 1891 over het
 vervoercontract, dient toegepast » wordt de
 Belgische Staat onverantwoordelijk ver-
 klaard.

Ten hoogste, had men nog kunnen bewij-
 zen — maar wie zal dien moed hebben —
 dat de kwaadwillige daad door een specia-
 liseerd werkmans der Spoorwegen zelve was
 bedreven geweest.

Maar bij gebrek aan zulk een bewijs, zal
 de Staat meestal gelijk hebben.

Handelt hij niet, inderdaad, ten algeme-
 ne nutte?

Wie den roekeloozen pleiter die er durft
 aan twijfelen!

ANDRE RODENBACH.
 Geel.

De blijde intrede van Prins Leopold en Prinses Astrid te Oostende.

Zondag morgen zijn Prins Leopold en
 prinses Astrid te Oostende ontscheept, en
 hebben vanwege de bevolking een geest-
 drijtig onthaal genoten.

Het was rond 9 ure, toen de stoomboot
 Marie-José in de haven aanlandde.

De koning, de koningin, prins Leopold
 rechts van zijn vader, prins Karel en prin-
 ses Marie-José links van de vorstin, staan
 aan dek.

Van het wandelhofv wuimen honderden
 jongens en meisjes der gemeente en vrije
 scholen, met vlaggetjes en zakdoeken. De
 menigte juicht.

De koninklijke familie groet en wuift te-
 rug.

De ontvangst.

En even later glijdt de boot stil langs de
 aanlegplaats.

— Leve de koning! Leve de koningin!
 Leve prins Leopold! klinkt het uit de me-
 nigte. De Gemeentelijke Harmonie speelt
 het nationaal lied. Het aanleggen vraagt
 eenigen fluit. Fluit signalen snieren.

Alle blikken zijn op het vorstelijk gezin
 gericht. Koning, koningin, prins en prin-
 ses zien er vermoed uit.

De landingsbrug ligt gereed. Komman-
 dant de Grolache, een nog statige, kloeki-
 gure, no dige of overheden n aan boord. Bur-
 gemeester Moreaux, schepenen, krijgsover-
 vreden en geestelijken begeven zich naar de
 vorsten. Begroetingen en voorstellingen heb-
 ben plaats.

De burgemeester van Oostende spreekt
 daarna een goedwille welkomrede uit,
 waarop koning Albert in welgepaste wo-
 orden antwoordt.

Nu klinkt het Zweedsch volkslied.

En daarna schouwt de koning de scheeps-
 en vissersvrijens en de vereenigingen. Nog
 geruimen tijd onderhouden de vorsten en
 prinsen zich met de overheden.

T is kwart na tien, wanneer zij in den
 trein stappen, die onder de klanken van het
 Belgisch volkslied en het gejuich der me-
 nigte langzaam wegrijdt.

TE ANTWERPEN.

De versiering.

Antwerpen stak Maandag in prachtige
 feesttooi. Boven het steenplein wapperden de
 Zweedsche, Belgische en Antwerpsche kleu-
 ren aan hooge masten. Voor den ingang der
 Suikerrui zijn vier monumentale zulen op-
 gericht, waarop de Zweedsche en Antwerp-
 sche vlaggen werden geplant. Vlak daarach-
 ter: eene erepoort in blauw en goud en
 daarboven, goudvlammend, een « valkom-
 men ». Over heel de kngte der Suikerrui
 waren vier rijen verezuilen opgericht, in
 latwerk opgetrokken, blauw-en-goud — de
 Zweedsche kleuren — beschilderd; midden
 in een slingerende looverplant en, boven er
 op een korf vol groen.

Op de Grootte Markt, naast het Brabo-
 beeld, twee hooge bevestigde zulen, en, daar-
 omheen, vele palen met de nationale en ste-
 delijke kleuren. Aan het stadhuis wapper-
 de een vlag voor elk venster.

De aankomst in de Scheldestad.

Eene menigte bevestigde yachten drookle-
 ven de Schelde in eene menigte vliegtuigen
 doorlooven de lucht.

Aan de landingsplaats bevonden zich de
 overheden, gouverneur en burgemeester aan
 t hoofd, alsook M. de Darlet, gezant van
 Zweden, en MM. de ministers Jaspars en Van-
 dervelde.

Ten 9 ure 45 stopte de koninklijke trein
 uit Brussel komend, aan de landingsplaats
 waar de hangaar eene ongemeene prachte-
 ge versiering bekomen had. De troepen, die
 daar de ere-wacht hielden boden de wapens
 en de « Brabançonne » weerklonk. De Kon-
 ning, de Koningin, prins Leopold, prins Ka-
 rel, prinses Marie-José en prins Olaf van
 Noorwegen stapten uit.

Op t zelfde oogenblik kwam de Zweed-
 sche kruiser « Fylga » statig aanleggen.
 Nauwelijks was de landingsbrug gelegd of
 prins Leopold snelde zijne bruid te gemoet
 en zonder op het protocol te letten, omhel-
 sden zij elkaar, onbet het gejuich der menig-
 te. En wanneer de bruid en de bruidegom,
 gevolgd door de Zweedsche prinses, aan wal
 stapten, werd het Zwedisch nationaal lied
 gespeeld.

En te voet, doorheen eene schier opeen-
 gepakte en onophoudend juichende menigte,
 bij koel doch zonnig weder, begaf de vor-
 stelijke stoet zich naar het Stadhuis, waar,
 ze in Leysaal, de burgemeester van Ant-
 werpen, zijne welkomrede hield, waarop
 prins Karel van Zweden, vader der bruid,
 dankend antwoordde.

De burgemeester overhandigde vervolgens
 aan prinses Astrid een kunstig bewerkt le-
 deren kotterken, inhoudend de zinnelooke
 Witte en roode Rozen en de tekst van
 de aanspraak op prkament met de beroemde
 plantynletters gedrukt.

Bij den terugkeer werd de koninklijke
 stoet letterlijk tusschen de juichende me-
 nigte ingesloten. De Koning moest zich
 senuer met geweld en weg banen en de
 prins moest zijne bruid tegen het gedrang
 beschermen. Om de Suikerrui werd de vor-
 stelijke stoet letterlijk in twee gesneden.
 De politie te paard — deze te voet was
 overvloed — moest tusschen komen om
 zooveel mogelijk vrije baan te maken. En t
 was met een kwaart uur vertraging dat de
 koninklijke trein naar Brussel vertrekken

kon. Er zouden in het gedrang verscheidene
 personen gekwett zijn.

TE BRUSSEL.

Om 12 ure klokslag, loopt de galatrein
 de Noorustatie binnen. In de voornaamste
 kostelijke tapijten zijn opengespreid, bevin-
 den zich de heeren luit.-generaal hestens,
 bevelhebber der le krijgsmarschrijving, en
 generaal Tombeur, hoofd-bevelhebber der
 plaats; Baron Bevo, gouverneur der provin-
 cie Brabant; de heeren burgemeester van
 Brussel en St.-Joost-ten Noode, Verder Z. E.
 heer de Darlet, gezant van Zweden te Brus-
 sel; de magistratuur, en tal andere hoogge-
 plaatste personen. Bij het uitstappen oer
 koninklijke familie en het rijnsejk Paar
 speelt het militaire muzikkorps het Zwed-
 sche en het Belgische volkslied, terwijl de
 soldaten van het le Interegiment, onder de
 bevelen van kolonel kassel, niet vaandel, de
 militaire ere bewijzen.

Z. M. koning Albert en Z. K. H. Prins
 Leopold, vergezeld van zijne beoorkoorde
 bruid, groeten eerbijg het lsgervanuel,
 waarop de heer gouverneur der provincie
 de voornaamste aanwezige personen voor-
 stelt aan de koninklijke families van Bel-
 gie en Zweden.

Een Triumftocht.

Bij het verlaten der staats, die voor de
 gelgemeend soer uch smaakvol versterd
 was met sierpianen, Belgische en Zwed-
 sche kleuren, worden u koninklijke gasten
 uitbundig toegejuicht door de duizenden en
 nog duizenden menschen die op de stogier-
 plaats verzameld zijn. Al de vensters zijn
 dicht bezet door een geestdrijve menigte,
 die wuift met zakdoeken en Zweedsche vlag-
 getjes.

Het regent geweldijg wanneer de Konink-
 lijke familie de staats verlaat, toen wordt
 de tocht in drie opeen hoortruittingen aange-
 vat. In het eerste rijtuig zijn gezeten prins
 Leopold en prinses Astrid, in het tweede
 koning Albert en prins Karel, in het derde
 het ander koninklijk gevolg.

In kleinen galop wordt de tocht aangevat.
 Er is veel geestdrift. Aan den Botaniken
 Hof versenikt bij het spelen van een mi-
 litaer muzikkorps, een paar van de kon-
 inklijken soet en werpt zijn ruitier ten
 gronde. Het paard dat op het slaat, kan
 weera weer tot staan georant worden. Ook
 een paar journalisten worden ten gronde
 geworpen door het paard, toen zij en tevens
 u ruitier komen er niet een nat pak van al.

Aan het grat van den Onbekenden dol-
 daat stappen prins Leopold en prinses
 Astrid uit hun rijtuig en leggen eene bloemen-
 gat noer, koning Albert en prins Karel gaan
 groeten.

Nauw voor de tocht in kleinen galop
 naar het Paleis voortgezet, waar de konink-
 lijke soet ten t uur toekomt.

Vogden wij niet nog oij, dat in de Noord-
 staats eene bloemen-gat en eene monument
 aan prinses Astrid door de Brusselse schou-
 kenden werden overhandigd.

De troepen van het garnizoen, onder de
 bevelen van luit.-generaal Constant met ad-
 junkt-generaal heer Termonia, waren als
 laag opgesteld op den doortocht van de
 Noorustatie tot aan het Paleis.

Op t Balkon.

In het Paleis wachten de hovelingen, de
 ministers en de staatsministers om hunne
 hulde aan het bruidepaar te bieden.

Koning Albert heit prinses Astrid aan
 de waarigheidsgetuigen van het hot en
 aan de ministers en staatsministers voorge-
 steld.

Wanneer de troepen de Paleizenplaats
 verlaten hadden, werd deze letterlijk door
 de menigte ingesloten en een overvloedig
 geroep: « Op t balkon! » weerklonk. Ten

rechtvaardig tegen u te zijn. Zoolang mijn
 arme broeder nog leede, heb ik gzwegen
 en u gespaard om zgnitwilt; nu center is
 het mij onafwijzbaar punit, het genam te
 doorkunnen, waarme gij u omgeven hebt.
 Zij ge beledt mij ophoering te geven?

— Zeker! antwoorde zij schimpend; ik
 ben gekwet tot uw orders.

Deze bereidwilligheid verraste hem; Hij
 had een hardnekkige waagring veracht; in
 plaats daarvan kwam zij hem halverwe-
 ge te gemoet.

— Wat verlangt mijn goachten heer zwa-
 ger te weten? vervolgde zij, in den ironi-
 schen toon blijvend.

— De waarheid! antwoorde hij ernstig.
 — Waarom gingt gij tijdens dat gemas-
 kerd bal naar het dievenhot? Zijn het de
 Lenzen, die u zoo dikwijls in t geheim be-
 zocht? Staan zij heimelijk met u in brief-
 wisseling?

— Gij vraagt veel tegelijk, zegde Lea. De
 laatste twee vragen kan ik